

Sygn. akt VII Ka 1182/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w O. w VII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Wojgienica (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Małgorzata Serafińska, st. sekr. sąd. Elżbieta Łotowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Krzysztofa Górskiego

po rozpoznaniu w dniach 18 stycznia 2018 roku, 01 i 02 marca 2018 roku sprawy M. K., urodzonego (...) w O., syna W. i I. z d. P., oskarżonego z art. 276 kk, na skutek apelacji oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 12 lipca 2017 roku, w sprawie (...)

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w O..

VII Ka 1182/17

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że w okresie od 19 marca 2013 roku do 07 września 2015 roku w O., w Sądzie Okręgowym w O. dokonał zniszczenia dokumentów znajdujących się na kartach 273 i 278 akt Sądu Okręgowego (...) Wydział (...) w O. o sygn. (...) w postaci : "Wyroku Sądu Apelacyjnego w B. Wydział (...) (...)" z dnia 06.11.2001 roku w sprawie o sygn.. (...) (...), poprzez zamazanie długopisem dwóch podpisów sędziów oraz naklejenie przy użyciu kleju karteczki i skrawka papieru na treść wyroku oraz Wyroku Sądu Apelacyjnego w B. Wydział (...) (...) z dnia 06.11.2001 roku w sprawie o sygn. (...) (...) z uzasadnieniem poprzez usunięcie dwóch podpisów, naklejenie dwóch skrawków papieru przy użyciu kleju oraz zamazanie jednego podpisu długopisem, tj. dokumentów którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, tj. o czyn z art. 276 kk.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 17 lipca 2017 roku, w sprawie (...), M. K. został uznany za winnego zarzuconego mu czynu, z tym ustaleniem, iż jako datę końcową przyjęto 4.09.2015 roku, i na podstawie art. 276 kk skazany na karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda; oskarżony został zwolniony od kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżony, który zaskarżył go w całości na swoją korzyść, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że dopuścił się zarzucanego czynu, gdy tymczasem, o ile czyn taki miał miejsce, z całą pewnością nie on jest jego sprawcą, zaś oskarżenie go – wobec braku jakichkolwiek bezpośrednich dowodów sprawstwa, wynika z podejmowania przez policję „nieoficjalnych czynności”, obszernie omówionych w środku odwoławczym.

Podnosząc powyższy zarzut autor apelacji sformułował wniosek o „bezw warunkowe umorzenie” postępowania, który w kontekście wspierającej go argumentacji należy odczytywać jako postulat o zmianę wyroku co do istoty, poprzez uniewinnienie od zarzucanego czynu.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Odniesienie się wprost do stawianego w apelacji zarzutu jest przedwczesne, albowiem w trakcie postępowania odwoławczego, dostrzegając wady opinii sądowo- psychiatrycznej sporządzonej na etapie postępowania

pierwszoinstancyjnego oraz posiłkując się wiedzą wynikającą z pism wytworzonych przez oskarżonego, w tym również w innych toczących się postępowaniach karnych, przeprowadzono dowód z uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów, którzy po zapoznaniu się z obszernym, dodatkowym materiałem dowodowym, zweryfikowali wnioski pierwotnej opinii, w wyniku rozpoznania u oskarżonego organicznych zaburzeń urojeniowych stwierdzając, że w czasie określonym w zarzucie aktu oskarżenia nie mógł on rozpoznać znaczenia czynu, ani pokierować swoim postępowaniem. Przy czym, co niezwykle istotne, biegli również kategorycznie ocenili, że objawy choroby psychicznej występują u oskarżonego stale od co najmniej 2008 roku, obejmując również okres toczącego się postępowania karnego, w trakcie którego nie był on zdolny do samodzielnego i rozsądnego prowadzenia obrony. Ponieważ oskarżony nie miał w tym czasie obrońcy jest oczywistym, że zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 10 kpk. Oskarżony podjął próbę zakwestionowania wniosków opinii biegłych, jednakże choćby w kontekście jego wyjaśnień złożonych na rozprawie odwoławczej w dniu 02 marca 2018 roku (k. 335 verte), wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych oceniono jako nieuzasadniony.

Zaakceptowanie wniosków opinii biegłych czyni uzasadnionym wniosek o wystąpieniu negatywnej przesłanki procesowej, wymienionej w przepisie art. 17 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 31 § 1 kk. Jednakże przesłanka ta może być powołana jako podstawa umorzenia postępowania w sytuacji, w której sprawca popełnił czyn, tyle że w warunkach art. 31 § 1 kk. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie daje tymczasem odpowiedzi na pytanie, czy oskarżony jest sprawcą czynu zarzucanego aktem oskarżenia, co zdaje się być również wynikiem tego, że przeprowadzone postępowanie dowodowe cechuje mała wnikliwość, wręcz powierzchowność, czego dowodem może być fakt, że w trakcie przewodu sądowego sąd nie zapoznał się nawet z wyglądem zniszczonego dokumentu, przeprowadzając dowód jedynie z jego kserokopii, na podstawie której nie sposób stwierdzić jakie było modus operandi sprawcy. Dopiero na etapie postępowania odwoławczego uzyskano wiedzę o sposobie działania sprawcy, otwierając tym samym drogę do badania kwestii, czy zniszczenia mógł dokonać oskarżony, a jeżeli tak to w jakich okolicznościach. Stąd też stwierdzić należy, że pomimo kategorycznego wniosku opinii biegłych lekarzy psychiatrów, w trakcie postępowania odwoławczego nie było podstaw do umorzenia postępowania z powodu wystąpienia negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 31 § 1 kk, albowiem nie posiadający obrońcy w trakcie przewodu sądowego poprzedzającego wydanie zaskarżonego wyroku oskarżony zakwestionował swoje sprawstwo, będąc równocześnie bezwarunkowo uprawnionym do podjęcia aktywnej obrony z pomocą obrońcy, którego udział w rozprawie głównej był i jest obowiązkowy (art. 79 § 1 pkt 3 i 4 kpk w zw. art. 79 § 3 kpk).

W uwzględnieniu powyższych uwag zaskarżony wyrok uchylono, przekazując sprawę do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji (art. 439 § 1 pkt 10 kpk w zw. z art. 79 § 3 kpk).